

се радвашъ на моето момченце. Иди си и бжди здравъ!

Небето се пропука, и Гошо полетѣ къмъ ледената земя. Писна и се събуди. Надъ него майка му и татко му бързо го преобличаха.

— Не се плаши, миличъкъ! Изпоти ли се толкова, лошото мина. Само се увий, че си още влаженъ! — погали го майка му усмихната.

Гошо впи погледъ въ тавана. Дали наистина ходи на небето? Дѣдо Господъ ли бѣше това момченце? Чудна работа!

Неочаквано отъ снѣжната дълбочина долетѣ първиятъ радостенъ викъ:

— Коо-ле-даа! О-хо-хоо, Коледааа!...

Младиятъ Богъ наистина се бѣше родилъ.

Земята се люлѣеше отъ кучешки лай и трескава радостъ. Гошовата майка оттича, надникна на прозореца и рече:

— Влѣзоха въ двора. Цѣла върволица коледари. Ето ги!

Бързо отвори вратата, и край Гоша се наредиха неговитѣ другари съ качулки, съ дебели ржкавици, нашарени отъ снѣжинки. Заедно съ тѣхъ нахълта снѣжния хладъ на Коледната нощъ.

— Коледа, Гошко-о! Ставай! — затупаха го наредъ.

Болниятъ се надигна, загледа ги и се усѣти съвсемъ здравъ.

— Дари ги, мамо, дари! Всичкитѣ бѣха горе. Заедно изпросихме моето здраве! — каза той и съ блага усмивка обгърна другаритѣ си.

Майка му не го разбра, но отрупа коледаритѣ съ дарове и ги изпрати. Когато се върна, Гошко и дѣдо му се смѣха съ гласъ...

Далечината ечеше отъ непрестаненъ викъ. Нощта се борѣше съ най-силния зименъ празникъ. Той вече бѣше споходилъ тая кжща и бѣше донесълъ безгранична радостъ — Гошковото здраве...

Борисъ Василевъ

МАЙКО, МИЛА МАМО!

Азъ обичамъ мама
съ обичъ най-голѣма.
Тя ме е родила,
тя ме е кърмила,
пѣсни ми е пѣла
и ме е люлѣла.

Вечерь ме завива,
сладко ме приспива,
сутрина съ ржчичка
буди ме самичка —
да бера наука
за добра сполука.

Въ бедната ни хижа,
азъ съмъ твоя грижа,
ти си ми едничка
свидна и добричка,
тебъ обичамъ само,
майко, мила мамо!

Атанасъ Душковъ